

Christina Garbergs-Gunn

In Memoriam 27 April 2014

Tre år av saknad. En kär vän, en brinnande folkbildare, en älskade mamma, maka, mormor. En passionerad person som gjorde alla rätt, som kämpade och la in en högre växel när Brunnsviks folkhögskola blödde, som tack och lov inte kunde drömma om dess nesliga fall. Att hennes samvetsgrant uppbyggda bibliotek efter hennes död skulle ligga för fåfot och att hennes material redan året efter skulle ligga slängt i en container.

Christina var med om att bygga upp och leda institutionen "Boken på arbetsplatsen" under de åtta år dessa uppskattade seminarier hölls på Brunnsviks folkhögskola. Hon befann sig högt och lågt under dessa dagar, ständigt inspirerande och glad fast hon borde ha gått på knäna. Hon arbetade dock inte ensam, hon var en i ett team, i den så kallade Fruntimmersgruppen som hjälptes åt att planera och genomföra "Boken på arbetsplatsen".

Men så plötsligt en dag var hon inte längre med i denna grupp. Hon fick inte ens en blomsterkvast till tack för åren på Brunnsvik och inte någon förklaring. Hon dög väl inte, så tänkte hon nog, typiskt fruntimmersaktigt. Seminarierna flyttades till Runö folkhögskola och Christina fanns inte längre med i Fruntimmersgruppen, så var det bara.

Hon beklagade sig inte, hon hade vid det laget fullt upp med att försöka styra upp sin kära folkhögskola mot den hårda vinden.

Hon hade tyvärr inte lyckats om hon hade överlevt sin sjukdom. Men det som sedan hände hade inte behövt bli så groteskt och förnedrande.

Minna är mer levande än de sorgliga resterna efter vår äldsta fackliga bildningsinstitution där Dan Andersson en gång fick sin skolning. Där jag själv har funnit arbetsro och

suttit och skrivit, varvat med promenader i den gruvliga, malmtunga miljön. Tysta susar numera tråden över en respekt-
ingivande epok i vår närhistoria. Bevarat i minnet: Christina
och ruschen på Brunnsvik. Till och med dagis fanns där en
gång, ständigt kurser och utställningar, bokprat och mysiga
samkväm i gamla matsalen, stora evenemang i Brunnsviks-
hallen. Smedjan, Bikupan, Röda nästet - alla surrade de av
liv och folkbildning. En vistelse på Brunnsviks folkhögskola,
med sitt förnämliga bibliotek vårdat av Christina, var en lisa
för själen. Hit kom LO-medlemmar från hela Sverige för att
utbilda sig. Stärkta återvände de till sina arbetsplatser med
idéer om kultur och bildning i bagaget.

Alla inspirerande minnen, i tacksamhet bevarade. Också alla
frågor. Vilka njuter nu av konsten – den magnifika Amelin-
målningen, Dan Andersson-skulpturen som Ivar Lo Johans-
son personligen överlämnade, alla grafiska blad, målningar
och teckningar? All denna konst, var är den nu?

Den viktigaste frågan är dock: hur kunde det gå så illa?
Hur kommer det sig att en fattig arbetarrörelse lyckades
bygga upp denna anrika institution och driva den med så
stor framgång under många händelserika år?

Hur hade man råd då? När man uppenbarligen inte har
det nu?

Eller är förklaringen så simpel och trivial – att enskilda
människor i beslutande positioner är bekväma och att allt
numera är förlagt till Stockholm? Hela Sverige ska inte leva.
Arbetarrörelsens kärntrupp vill vara kvar i huvudstaden och
frottera sig med sina egna, konferera hemmavid, inte ge sig
iväg på en resa till eftertanke, kultur och samkväm på det
gammaldags sättet. Inte känna efter, känna arvet och histo-

rien och varför man en gång gjorde dessa uppoffringar. Att
arbetare i Bergslagen och annorstädes i Sverige utgjorde
basen och förutsättningen för den rörelse som ännu finns.

Men hade man behövt vara så brutal? Kunde inte aveck-
lingen ha fått ske på ett mer respektfullt vis? Istället sång-
böcker och bibliotekskort i en container.

Enskilda eldsjälar, inte arbetarrörelsens ledare, såg slutli-
gen till att böckerna räddades.

Allt skulle bara bort som om det ingenting var värt. Som
om man skämdes.

Skammen andas där än. I de tomma byggnaderna på den
vackraste platsen vid Väsman. De skäms, för att de ingenting
är värda för de som hade behövt dem bäst. De skäms för den
där naiva tron på allas lika värde och en värld utan girighet
och egoism.

Christina Garbergs-Gunn in memoriam. Ja, hon hade velat
ha den så här, i tacksamt minne bevarad. Att hon in i det sista
stred, för Brunnsviks ära och bevarande. Hon hade uppskat-
tat ett argt memoriam, det vet jag, vredare än det här också,
ja säkert.

Från sitt hemliga ställe väntar hon på att någon ska fatta
den bortslängda ledarstaven och ta ansvar för en rörelse som
inte verkar vilja veta av sitt eget minne och själ.

Aino Trosell